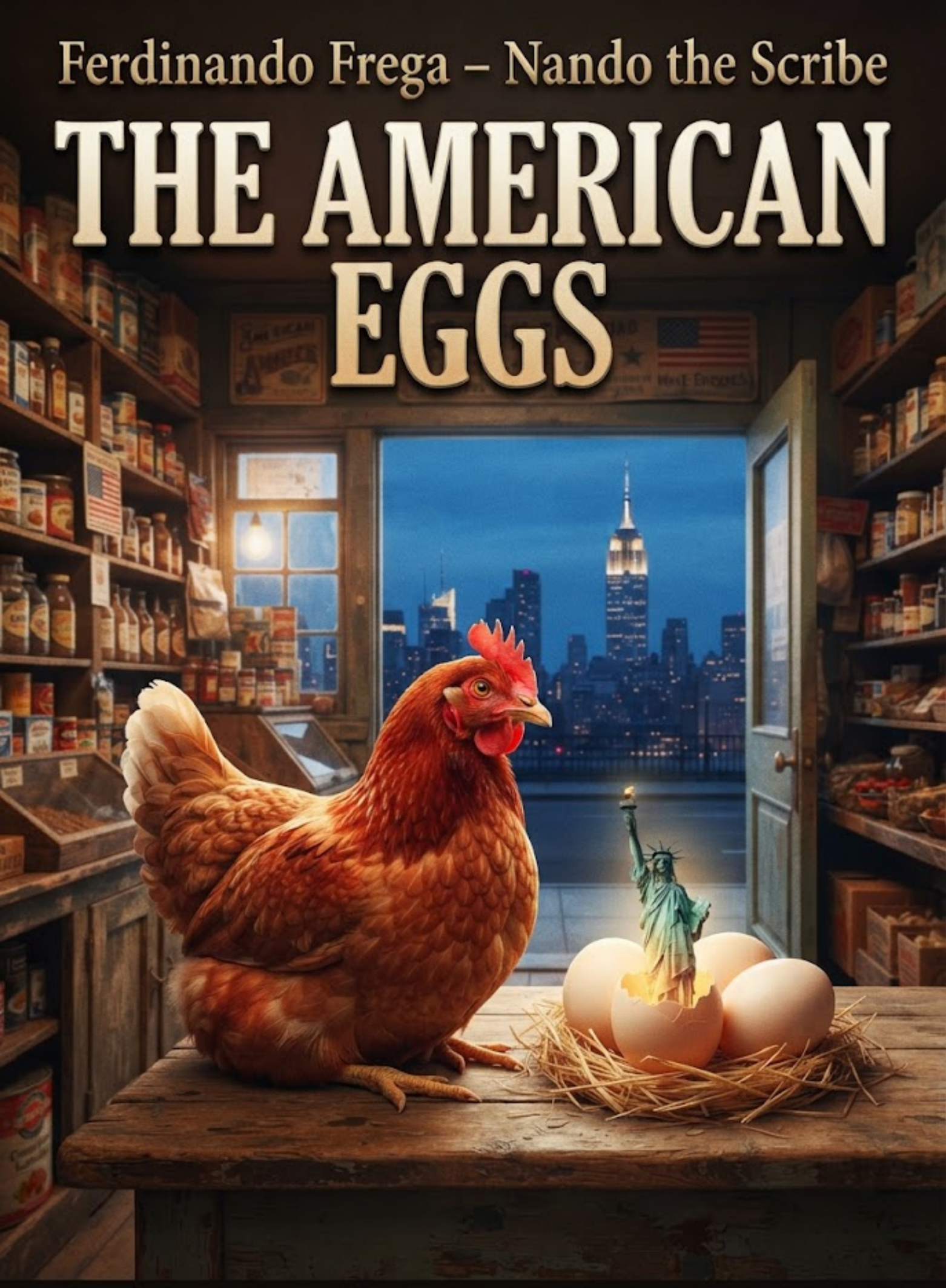
Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

Gillettenarrative.com

GILLETTE-உம் அமெரிக்க முட்டைகளும்

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

விமானம் அப்போதுதான் தரையிறங்கியிருந்தது. என் மனைவியும் மகளும் நம்ப முடியாமலும் சந்தேகத்துடனும் இருந்தார்கள்: ஒரு புதிய தொடக்கம் நிச்சயமின்மையாக மாறியிருந்தது; இத்தனை பேர் வேறொரு மொழி பேசுவதைக் கேட்பது அவர்களுக்கு முற்றிலும் புதிதாக இருந்தது.

New York-இன் JFK விமான நிலையம் எங்களை வரவேற்றுக்கொண்டிருந்தது. எனக்கு அது வீடு திரும்புவதாக இருந்தது — என் மண்ணுக்கு — அடையாளத்தின் வாக்குறுதியாக இருந்த அது, ஒரு வெற்றியாகவும் புதிய பார்வையாகவும் மாறியிருந்தது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால்: 61 ஆண்டுகளுக்கு முன் நாரை என்னை New York-இல் இறக்கிவிட வேண்டியிருந்தபோது, Calabria-வைச் சேர்ந்த ஒரு பருந்தைக் கண்டு மயங்கி, அதன் வசீகரத்தில் சிக்கி, என்னை Aspromonte மலைச்சரிவுகளில் விட்டுவிட முடிவு செய்தாள். ஆனால் அது வேறு கதை.

சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு மஞ்சள் டாக்ஸியில் ஏறினோம். எங்கே போகிறோம் என்று ஓட்டுநர் கேட்டார், நான் முகவரியைக் கொடுத்தேன். பிறகு நாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறோம், நான் முதலில் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன் என்று கேட்டார்.

“Queens, NY.” என்று பதில் சொன்னேன்.

பயணம் முழுவதும் முழு மௌனம். சேர்ந்ததும் கட்டணம் எவ்வளவு என்று கேட்டேன்: “கார்டில் 22 USD; ரொக்கமாகக் கொடுத்தால் 14 USD.”

நான் நட்புணர்வுடன் அவரைப் பார்த்தேன், அவர் சொன்னார்: “நான் Naples-இல் 12 ஆண்டுகள் வேலை செய்தேன்; இந்த வழியில் மட்டுமே என் கெட்ட பழக்கங்களுக்குத் தொடர்ந்து செலவு செய்ய முடியும் என்று கற்றுக்கொண்டேன். சாமான்களைப் பார்த்தே நீங்கள் இத்தாலியிலிருந்து வருகிறீர்கள் என்று தெரிந்தது. New York-க்கு வருக.”

வீடு புதியதாகவும் அழகாகவும் இருந்தது, தெருவிலிருந்து ஒரே ஒரு நுழைவாயில், ஏற வேண்டியது சில படிகள் மட்டுமே. அந்த இரண்டு பெண்களும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு தங்கள் மௌனங்களின் வழியாகப் பேசிக்கொண்டார்கள் — ஆனால் பிறப்பிலிருந்தே எனக்குள் பொருத்தப்பட்ட ‘பெண் குறியீட்டால்’, அவர்களின் பார்வைகளுக்குப் பின்னால் இருந்த நுணுக்கங்களையும் எண்ணங்களையும் என்னால் படிக்க முடிந்தது.

“நாம் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டோம்,” என்று அவர்களிடம் சொன்னேன். “பிறகு நான் போய்க் கொஞ்சம் மளிகைச் சாமான்கள் வாங்கி வருகிறேன்.”

உணவுப் பொருட்கள் வாங்க வெளியே சென்றேன். எனக்குப் பல்பொருள் அங்காடிகள் பிடிக்காது: Walmart எல்லோரையும் வரவேற்கிறது, ஆனால் வாடிக்கையாளர்கள் Walmart-இல் அதிக விலை கொடுக்கிறார்கள். என் சப்ளையர்கள் சிறிய உள்ளூர்க் கடைகளிலேயே இருக்கிறார்கள்; அங்கே சில வார்த்தைகளையோ ஒரு நகைச்சுவையையோ பரிமாறிக்கொள்வதால் உண்மையான செய்திகளைச் சேகரிக்க முடிகிறது — என் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதவும் முடிகிறது.

“முட்டைகளுக்கு, Jack, புதியவற்றை எங்கே வாங்கலாம்?”

“இந்தத் தெருவுக்குப் பின்னால் Kan என்ற ஒரு துருக்கியர் இருக்கிறார். அவரிடம் சொந்தமாகச் சில கோழிகள் இருக்கின்றன, அவற்றைக் கவனமாகப் பாதுகாக்கிறார். நீங்கள் தேடுவது அவரிடம் இருக்கிறதா என்று பாருங்கள்.”

சில அடிகள் நடந்ததும் அங்கே சேர்ந்தேன். அவர் இத்தாலிய மொழியும் பேசினார் — அப்போதுதான் ஆச்சரியங்கள் தொடங்கின.

தன் கோழிகளைக் காட்டக் கடையின் பின்பக்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்: நான் எண்ணியபோது ஒன்பது மட்டுமே இருந்தன, அவற்றில் ஒன்றின் இறக்கைகளில் இத்தாலியக் கொடியின் வண்ணங்களில் ஒரு திட்டு இருந்தது. ஆர்வத்துடன், அதன் அர்த்தம் என்ன என்று கேட்டேன்.

பெருமையுடன் சொன்னார்: “அது Camilla. இத்தாலியிலிருந்து வந்தவள், Naples-இலிருந்து — Forcella பகுதி. என் மாமா அவளை எனக்குக் கொடுத்தார். அருமையான முட்டைகள் இடுகிறாள். இவை புதிதாகவே குடிக்கக்கூடிய முட்டைகள், சமைக்கத் தேவையில்லை. என் பெண்மணிகளுக்கு நான் ஒருபோதும் ரசாயனங்களைக் கொடுப்பதில்லை — இயற்கை உணவு மட்டுமே, துருக்கியில் நாங்கள் செய்வது போல.”

சிலவற்றைச் சுவைக்க விரும்புகிறேனா என்று கேட்டார்; நிச்சயமாக ஏற்றுக்கொண்டேன்: “இதைவிடச் சிறந்த சந்தர்ப்பம் எது?”

கடைக்குள் ஒரு சிறிய மேசையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்; அவர் மூன்று முட்டைகள் கொண்ட ஒரு தட்டைக் கொண்டு வந்தார்.

“என் Camilla இப்போதுதான் இட்டவை. Nando, நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலி,” என்றார்.

தொடும்போது அவை சூடாக இருந்தன. உரையாடலைத் தொடர்வதற்கு முன் அவர் அமரும்வரை காத்திருந்தேன்.

என்ன குடிக்க விரும்புகிறேன் என்று கேட்டார். “அமெரிக்கன் காபி, தயவுசெய்து.”

முதல் முட்டையில் துளையிடத் தொடங்கினேன் — ஆனால் துளை விழவில்லை. இன்னொன்றை முயன்றேன், பிறகு கடைசியை.

மூன்றும் கெட்டியாக வேகவைக்கப்பட்டிருந்தன.

...ஓர் அதிசயம். நாங்கள் அமெரிக்காவில் இருந்தோம்.

ஏற்கெனவே வேகவைத்த முட்டைகளை இடும் ஒரு கோழி — சமைக்கத் தேவையில்லை. நான் ஆச்சரியத்தையோ பதற்றத்தையோ காட்டவில்லை; Camilla-வை எவ்வளவுக்கு விற்பார் என்று மட்டும் Kan-இடம் கேட்டேன். ஏன் என்று அவர் கேட்டார்.

அவர் புன்னகைத்தார்: “முட்டைகள் பிடித்திருந்ததா?”

கோழிகள் என்றால் உயிரான என் மகளுக்கு அவளைப் பரிசளிக்க விரும்புவதாகச் சொன்னேன்.

உள்ளுக்குள், இது பத்து லட்சம் டாலர் திட்டமா... அல்லது புரிந்துகொள்ளப்படக் காத்திருக்கும் ஒரு மோசடியா என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பணம் கொடுத்து, விடைபெற்று, கிளம்பினேன். யாரிடமும் எதுவும் சொல்லவில்லை, ஆனால் மறுநாள் மீண்டும் சென்றேன்.

“காலை வணக்கம், Kan. இன்று இன்னும் கொஞ்சம் குடிக்கக்கூடிய முட்டைகள் கிடைக்குமா?”

“நிச்சயமாக, உட்காருங்கள். உடனே கொண்டு வருகிறேன்.”

“கோழிக்கூட்டுக்குள் போய் Camilla-விடமிருந்து நேரடியாக எடுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

“மன்னிக்கவும், Nando, ஆனால் நேற்றிரவு ஒரு பிறந்தநாள் விருந்துக்காக அவளைச் சமைத்துவிட்டோம். ஆனால் வேறு சில முட்டைகளைக் கொண்டு வருகிறேன்.”

அதே சடங்கு, அதே மேசை, அதே தட்டு: குடிப்பதற்கான மூன்று புதிய முட்டைகள் — ஆனால் மீண்டும், கெட்டியாக வேகவைக்கப்பட்டு, சாப்பிடத் தயாராக.

பணம் கொடுத்து, கிளம்பி, நினைத்தேன்: அமெரிக்கக் கனவு.

அல்லது ஒருவேளை... என்னைக் கண்டுபிடிக்க முயல்பவர் அவர்தானோ — இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லையோ?

அமெரிக்காவுக்கு வருக

Nando